

[Kim Behnke]

boligministeren, der vedgår arv og gæld, det er jo ikke boligministeren i egen person, der skal betale disse 547 mio. kr. Nej, det er den danske befolkning i form af skatteydere, der må dykke en ekstra gang i lommen for at udrede det her.

Netop fordi det er tilfældet, bør boligministeren som sin fornemste pligt gøre alt, hvad der er juridisk og teknisk muligt for at gøre regres over for de ansvarlige. Med vores bedste fantasi og de bedste intentioner kan vi ikke se, at boligselskaberne bare skal have lov at slippe med disse 30 mio. kr., som man har indbygget i sin tid. Der er utvivlsomt i disse 10 års hændelsesforløb mere end grund til at kritisere passiviteten hos boligselskaberne og dermed måske ikke få fjernet alle 547 mio. kr. fra skatteyderne, men få delt sorteper ud.

Endelig er vi også nødt til at gøre opmærksom på – det har været nævnt under de korte bemærkninger – at Venstres daværende ordfører, hr. Fogh Rasmussen, gjorde opmærksom på, at man godt kan gøre regres over for de personer, der har vedtaget disse absurditeter i sin tid, præcis på samme måde som man som nævnt i Vejle har gjort et byrådsflertal ansvarligt for den såkaldte Tulipgrund.

Så det, vi agter at bruge det kommende udvalgsarbejde til, er meget, meget grundigt at få belyst de sidste 10 års hændelser omkring disse grunde og så meget grundigt at få belyst, hvilke muligheder der er for at få minimeret statens tab. For når alt kommer til alt, sidder der en befolkning derude og må se måbende til, mens de endnu en gang skal betale for, at politikere har kvæjet sig ved at indgå aftaler som den, vi behandler i dag.

Erling Olsen (S):

Kun dette til hr. Kim Behnke: Det er ikke rigtigt, at grundpriskonserulenten har sagt, at grundene var 512 mio. kr. værd. De var på det tidspunkt 139 mio. kr. værd, nemlig 17. alm. vurdering. Det, han har sagt, er, at hvis de kunne bebygges i dag og grundpriserne skulle holdes inden for det, rammebeløbet tilsiger, så kunne der betales 512 mio. kr. for dem. Og derfor havde staten ikke sikkerhed i 512 mio. kr. Staten havde sikkerhed – hvis hr. Kim Behnke vil sige det på den måde – i de 139 mio. kr., og så havde man en chance for at slippe gratis igennem dette, hvis de alle kunne bebygges med almennyttigt byggeri.

Men man sagde, at skulle man vurdere det sådan, som det så ud på tidspunktet for aktstykket, så ville man lide et tab, fordi en række af disse grunde ikke ville kunne bebygges.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Årsagen til, at man overhovedet griber ind, er, som hr. Erling Olsen tidligere har berettet, en henvendelse fra Handelsbanken. Det var Handelsbanken, der havde været, skal vi kalde det lidt optimistisk i sin udlånspolitik i forbindelse med disse byggegrunde. Der var altså tale om, at man havde en overbelåning.

Går staten ind på daværende tidspunkt og »lovliggør« den overbelåning – det kan godt være, at vi ved studier af behandlingen fra dengang kan få oplysninger om det – og hvor stor var den overbelåning rent faktisk? Og hvorfor var det så magtpåliggende for den daværende socialdemokratiske boligminister at redde ansigtet for Handelsbanken, som altså havde været meget letsindig i sin udlånspolitik? Det er jo det, vi skal have undersøgt nu og komme til bunds i.

Med hensyn til den konsulent, der sendes ud fra Boligministeriet, er jeg nødt til at gentage, at det er en ganske uhørt praksis. Tænk, hvis samtlige andre ministerier havde den slags værdiansættelseskonsulenter, som man sådan på må og få kunne sende rundt til virksomheder, der på den ene eller den anden måde var i økonomisk klemme, og så få sådan en statsunderskrift på, at under nogle forudsætninger – som vi i øvrigt har fået hr. Erling Olsens ord for at man godt vidste aldrig ville blive opfyldt – havde tingene en langt højere værdi, hvorfor folk kunne fortsætte deres låneengagement i bankerne.

Det er samfundsøkonomisk aldeles undergravende, at man opskruer værdierne af nogle ting langt mere, end hvad de pågældende kan bære.

Så bliver hr. Erling Olsen ved med at vende tilbage til, at det var under den forudsætning, at hvis man på daværende tidspunkt havde bygget på dem, osv. Men det er jo ikke det, vi skal diskutere i dag, om man havde bygget dengang. Vi skal konstatere, at over de sidste 10 år har man intet gjort for at få bygget på disse grunde.